

lede sig, at det skulle blive til hverdag i Danmark.

Det er vigtigt at åbne mulighed for, at man også finder den rigtige balance mellem skole, mulig fritidsbeskæftigelse og deltagelse i fritidsaktiviteter, og det har i øvrigt også afgørende betydning for den næste forespørgsel, som vi skal drøfte om lidt.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil bare understrege over for fru Annette Just, at regeringen altså er optaget af, at børn og unge stadig væk kan få noget fritidsarbejde, men at vi også er optaget af at overholde internationale forpligtelser.

Anders Mølgaard (V):

Jeg vil gerne meget kort takke for en god og principiel disputation, og i modsætning til CD's ordfører mener jeg, det er rart, at vi endelig har haft en diskussion om holdninger og værdier og om kød og blod og om mennesker og ikke om vægt-afgifter og privatbilismens fremtid og andre ting, der interesserer andre partier endnu mere.

Det synes jeg var glædeligt, og jeg synes også, at de 200.000 børn og unge og deres forældre kan kræve, at Folketingets partier åbent og ærligt siger, hvad det er for et grundsyn, et menneskesyn, der ligger bag deres principielle holdninger på dette område.

Jeg synes også, det er lykkedes at få en væsentlig mere principiel og pædagogisk vinkel på debatten end den mere snævre, bare implementering af EF-direktivet, som kendetegnede debatten om lovforslag nr. L 98, og det var også baggrunden for, at vi ønskede en forespørgsel, og jeg synes, at det er lykkedes.

Noget andet, der var centralt for os, var egentlig, at også gerne den brede befolkning fik en fornemmelse af, hvor man synes, at den rette forbudslinje går. Hvor skal kridtstregen gå? Er det sådan, at man skal følge forbudsprofeternes ønske om, at det så nu er 13 år, måske om 2 år er det så 14 år, om 10 år er det så 15 eller 17 år?

Hvor langt skal man gå? Jeg synes da, at hvis man har lyttet til debatten i dag, har det været muligt at få en fornemmelse af, hvor de forskellige partier står, og at der er store nuancer i opfattelsen, når det kommer til praksis og ikke fine ord om, hvad ungen skal have mulighed for.

Jeg synes, det er meget rammende, når arbejdsministeren siger, at det kun drejer sig om 17.000 unge, der nu fratages muligheden for at

have et fritidsarbejde. Det er jo småting, men der er 200.000 i alt, og nu er det 17.000 denne gang. Er det så om 3 år 50.000 eller 75.000? Er det 150.000 om 5 eller 10 år? Derfor synes jeg, debatten var relevant, selv om nogle finder, at 17.000 unges rettigheder åbenbart er ligegyldige.

Jeg vil til slut sige, at også jeg synes, det her til sidst var interessant at lytte til de nuanceforskelle, der er mellem undervisningsministeren og arbejdsministeren. Det glæder mig, at undervisningsministeren var meget mere positiv – sådan oplevede jeg det – i sin vurdering af de positive sider ved et fritidsarbejde, selv om også undervisningsministeren selvfølgelig gjorde rede for det synspunkt, at man naturligvis kunne have et overdrevet forbrug af fritidsarbejde, hvilket vi er enige om er tilfældet for en marginalgruppes vedkommende.

Jeg glæder mig også over, at undervisningsministeren tog skarpt afstand fra HK Handels fuldstændig absurde idé og brugte betegnelsen, at det var direkte skadeligt, hvis det engang blev virkelighed i Danmark.

Så jeg vil takke for en god debat, hvor det endeligt er lykkedes at få diskuteret lidt principper her i Folketinget. Det synes jeg er positivt.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er da ked af at trække tiden ud, men jeg er nødt til at svare arbejdsministeren, som jo meget kort og klart sagde, at det der med jordbærplukkere er et fuldstændig ligegyldigt lille problem. Men de 17.000 – jeg taler om dem, der er under 13 år – som altså i dag er med i den pulje, bliver nu ramt af de internationale aftaler, for dem skal vi jo overholde.

Men er det ikke en repræsentant for et af de partier, der gik så stærkt ind for, at vi nu skulle sige ja til EU, fordi vi derved også fik subsidiaritetsprincippet, altså nærhedsprincippet? Har ministeren prøvet eller bare forsøgsvis sagt: Hvordan går det? Kan vi bruge vores nærhedsprincip, som er traktatfæstet i Maastricht-Traktaten?

Nej, det har ministeren ikke – det ved vi alle sammen – og det eneste, vi opnår nu, er, at vi åbner et stort nyt sort marked, for jeg kan godt garantere ministeren for, at de jordbær nok skal blive plukket, og det skal nok også blive gjort af den samme kategori børn. Selv om nogle af dem er blevet ældre, så kommer der nogle nye til – også i 10-års-alderen – og de vil gå ud og mere